

Psychovíkend v Tuchoměřicích

Eliška

Tak jsem se po třech a půl letech opět vydala s Besharmonií na psychovíkend jakožto (opět) nová členka sboru, plná očekávání, zvědavosti a popravdě trošku i strachu. Očekávání, protože na svoje dva roky ve sboru mi zbyly opravdu hlavně krásné vzpomínky, zvědavosti, co všechno se změnilo a kdo všechno přišel ... a trocha toho strachu, protože ty tři roky, kdy jsem byla mimo, jsou přece jenom dlouhá doba, a já jsem si nebyla úplně jistá, jestli nebudu zase tak strašně mimo, jako jsem byla na úplném začátku.

V pátek odpoledne po příjezdu jsme se rozdělili do pokojů, byli jsme provedeni po budově, které místní říkají klášter, přestože to klášter není, ale co to vlastně je jsem bohužel nepochopila (snad mě někdo pozornější doplní..) a kromě zkoušky a pár her jsme si zazpívali v přilehlém kostele. Po špagetách k večeři následovaly další hry a zpěv do pozdních nočních (v některých případech i ranních) hodin.

A pak někdo přišel s tím šíleným nápadem vzbudit mě po čtyřech hodinách spánku, vytáhnout z teplého spacáku, zavázat mi oči a donutit mě, abych si snídani „zasloužila“ strastiplnou cestou po dlouhých studených chodbách a krkolomných schodech a následně tuto snídani snědla poslepu. Měla jsem to štěstí, že se vůdcem naší „slepé“ skupinky stala Míša, která nejen že nás do jídelny dovedla v jednom kuse a bez úrazu, ale i nám krásně namazala housky a chleby. Pokračování téhle hry se konalo venku, ale toho jsem se kvůli svému nachcípání neúčastnila. Je možné, že podle toho, co jsem později slyšela, jsem tím unikla zavraždění trifidem.

Co se týče her, tak se kromě tradičních psychovíkendových hereckých etud objevilo i pár dalších jako šestý smysl, kreslení poslepu ve dvojicích, živý orchestr, chvílemi poměrně vražedná hra „ať vstanou všichni, kdo někdy...“ a molekuly.

Takže hry, zpěv, spousta – hlavně pozitivních – emocí a zima – tím bych asi shrnula tenhle půl-psychovíkend. Hry byly fajn – myslím si, že posloužily svému účelu nás trochu víc stmelit a daly nám možnost víc se poznat, nebo alespoň daly příležitost mně poznat ty, co přišli během mé absence. Zpívání v kostele byl pro mě asi nejsilnější zážitek... Ať se lidi a repertoár ve sboru změnili jakkoliv, pořád tam zůstalo to něco krásného a těžko popsateľného, kvůli čemu jsem se vrátila, a tímto se rozplynuly mé obavy z toho, že to bylo rozhodnutí špatné.

Tímto děkuju všem Vším a Šéfovi, bylo mi s Vámi opravdu krásně! :)

Můj zápis do kroniky (k psychovíkendu - přišlo mi, že nemůžu nechat své pravidelné čtenáře BbH kroniky ochuzen o další zápis, když si o něj tak moc poctivě píšeš!!! Jak bych mohl nechat ty dětské duše ve sboru spousty nových tváří nechat neuspokojené novým čtivem..):

"Narozdíl od mého dlouho dopředu plánovaného a nakonec neuskutečného výletu za Besharmonií na její soustředění do města pana Kuřáka jsem tentokrát, co se psychovíkendu týká, již dlouho dopředu věděl, že se ho nebudu moci zúčastnit. Ač já, takový statný a pro psychovíkend přímo stvořený jedinec, bych takovouto akci, kdy si mohu vybit své ego jinak ukájené pouze na dětských táborech coby vedoucí, jenom uvítal, čekal mne tentokrát čas odpočinkový trávený ve společnosti jiných muzikantů. Hned v

pátek po ránu jsem se vydal do prostředí hor - do Pece pod Sněžkou, kde jsem dva dny intenzivně lyžoval a v sobotu večer si ještě náramně užil koncert skupiny Navigators - tedy té, která celý víkend pořádala. Jak si jistě kdokoliv inteligentnější z vás dokáže zjistit, tak vzhledem k panující inverzi toho času bylo v místě mého pobytu neuvěřitelně nádherné počasí. A tím se dostáváme k samé podstatě věci - vzhledem k výše popsanému je jasné, že nešlo jinak, než se na nějaký psychovíkend z vysoka... ..a s radostí! Tak zas někdy na příští akci! Už teď se nesmírně těším.. ;)"

A jak bude příběh pokračovat? A bude mít dobrý konec? A bude Mípa příště také tak důrazný? A učili se už mladší děti ve škole o tom, co to je KRONIKA? A bude ještě o čem psát? A kolik zbytečných otázek jsem ještě schopen vymyslet?

V ; I< ;

Ahoj, tak tady máš jeden opravdu přínosný příspěvek :-))

Mám ráda sborové akce všeho druhu. Jezdím si tam odpočinout, vypnout od každodenních povinností. Sice přijíždím nevyspalá, unavená, ale také o něco bohatší. Proto jsem se na psychopůlvíkend docela těšila. Mělo to jen malý, leč docela podstatný problém. Nemám ráda veškeré psychohry - to je na psychovíkendu docela velký zádrhel. Ale samozřejmě, že jsem jela. Jeli jsme do Tuchoměřic, přesněji do bývalé jezuitské rezidence, kde dnes sídlí katolická komunita Chemin Neuf. Rychle jsme se ubytovali v pokojích, které měly názvy podle biblických postav: Ondřej, Marie Magdaléna, Šimon... Sešli jsme se ve Velkém sále, kde se začaly hrát hry: nejdřív, abychom se poznali, jsme si sedli do šišoidu, kde měl jeden z nás tenisák (to znamená hlavní slovo), a řekli jsme o sobě pár slov. Pak následovaly další hry, které měly pomoci se lépe poznat. Postupně jsme pomalu přešli ve volnou zábavu, která se pro někoho táhla až do pozdních ranních hodin. Ráno jsme začali hrát již od budičky. Všem byly zavázány oči a byli jsme odvedeni do Velkého sálu. Tam nám byly sděleny instrukce a některým sundány šátky. Myslím, že to pro ně musela být úleva, tedy až do té doby, kdy jim bylo řečeno, že se musí postarat o skupinku svých nevidomých spoluzpěváků. Musí jim zajistit snídani, pomoci s oblékáním a hygienou. Pak je musí odvést na místo, kde se budou plnit nejrůznější úkoly. Řekla bych, že jsme všichni jídlo a ostatní ranní povinnosti zvládli dobře. Ale ty hry už byly horší. Jen si to představte: jdete , nic nevidíte a ještě po vás někdo něco chce. Už první úkol mě docela dostal, museli jsme totiž pronést ostatní slepce přes pavučinu, kterou jsme neviděli. Pak jsme poznávali předměty a hledali obaly od CDček. Pak už jsme mohli konečně skoncovat se svým handicapem a prozřít. Uvědomila jsem si, jak musí být těžké nevidět stále. Já jsem sice nevěděla kdy, ale věděla jsem, že budu vidět. A jak jsem byla ráda, že vidím sice dost rozmazaně (bez brýlí), ale vidím. Nakonec jsem odjížděla unavená, nevyspalá, ale spokojená.

Verča

Bylo to psycho.

Lenka V.